

OBRAZOWANIE NIEWIDZIALNEGO

streszczenie

W rozprawie podejmuję się w subiektywny i osobisty sposób opowiedzieć o procesie powstawania filmu „Imagine” w reżyserii Andrzeja Jakimowskiego, filmu, do którego byłem autorem zdjęć. Piszę o tym, w jaki sposób sfilmowaliśmy edukację niewidomych uczniów i jak pokazaliśmy ich codzienne zmagania z niepełnosprawnością.

Roboczy tytuł filmu „Imagine” brzmiał „Blind Watching” – w dosłownym tłumaczeniu: „ślepe patrzenie”, sformułowanie, które oddaje temat filmu. „Ślepe patrzenie”, poruszanie się za pomocą echolokacji i dźwięku jest pretekstem do bardziej uważnego przyjrzenia się otaczającemu światu.

Niewidomi bohaterowie próbują otworzyć nas, widzących, na piękno otaczającego świata. Wyobrażają sobie świat stymulowani przez dźwięki. Wyraziste spojrzenie na świat ujawnia niewidoczne wcześniej mechanizmy i struktury. Nie pokazywaliśmy tego, czego nasi bohaterowie nie mieli szansy zbudować sobie w wyobraźni.

Ian, główny bohater, jest nauczycielem sztuki widzenia dla niewidomych i wtajemnicza dzieci w techniki odkrywania świata. Uczy je, jak z pomocą uszu i wyobraźni, a także poprzez wyciąganie wniosków „zobaczyć” to, co dzieje się dookoła. Można go przyrównać do duchowego mistrza, który wtajemnicza swoich adeptów, daje im wskazówki, jakich użyć sztuczek, aby rozszyfrować tajemnice otaczającego świata.

Stawiam tezę, że „Imagine” nie jest tylko filmem o niewidomych. To film o istnieniu świata duchowego, świata niewidzialnego dla nas widzących, tym niemniej nieustannie wpływającego na nasze działanie i myślenie. Dzięki przyglądaniu się zmaganiom niewidomych bohaterów z obrazem świata dla nich niewidzialnego możemy zastanowić się nad sensem naszego życia i nad otaczającym nas światem duchowym.

Losy niewidomych bohaterów pomagają nam zastanowić się nad własną duchową ślepotą. Zderzyć się z naszą wiarą lub niewiarą, sprowokować nas do głębszej refleksji nad naszą egzystencją, nad sensem naszej ziemskiej pielgrzymki.